

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

Ε΄.

Μιά μέρα πρόσεξα τη Ναυσικά. Άν μου πητε τόφορ ή και τότε άν με φαιτούσατε, πός ήταν, άδύνατο να δώσω την παραμυθική περιγραφή. Ήτανε ζαίτι φοιτητό και γέλαστο μέσα στην άσπρη ρόμπια της, κεντημένη στο λαϊμό και στά πανίδια —ζαίτι που έκανε την έμφαξη πλάσι με τά λουλούδια Κορίτσι λοχαγού πούχε πέσει στη μάχη, στα Πέντε Πηγάδια, στον πόλεμο του ένενηνταεπτά, και τοζούσε με τημνήρη της στο κάστρο, σ' ένα διαμέρισμα του δημοσίου, άτ' τα πολλά πούτανε προωσιόμενα γιά τις οικογένειες των αξιωματικών. Έργα να να παρουσιασάτο στο χωράτι, γιά να κάνο τις μεγαλύτερες τρέλλες. Έργα τον «Τσουλή» άπό το σταύλο και παρτίωνα γιά χωίρη της, σεδόν κάθε άπόγνωμα, το Μέγα Άλέξανδρο που διαμείπει το βουζέφαλο.

Αυτόσ ό «Τσουλή» ήταν ένα άλογο, πούχε το διάβολο μέσα του, Είχε σακατέρι κόφορ. Ήταν ένας βλάγγος με μέτριο άνάστημα, ποί και τί δι σοφίζετανε γιά να τασίση τον καρβαλάρη. Πρώτα-πρώτα δέν άφνε να καρβαλλίχη κανείς: και άνα τορπιανες στη ραχι τρέλλανούσανε. Σηκωνότανε σουδα, κλασάσθε, έκανε πιδήματα πρώτα, δέκα στη σειρά—μεγάλη τρεκονία. Δού φορές είδα το ζάφο με τα μάτια μου. Την πρώτη φορά ζάιτο άπό έναν πέτρινο θόλο, πούχετε να περάσο, γιά να βγω, άπό την αβλή της παραβολαρχίας στο δρόμο πού μάζ έβγαζε άπό το κάστρο στην πολιτεία. Ο «Τσουλή» μ' άπόφαρι να μ' ένοήσση σαματίσσε ζάιτο άπό το θόλο, που ήταν άρκατά χαμηλός κι' άρχισο να ζάινη επί τόπου σουδα γιά να χτυήσο το χωράτι μου στο τράφι. Δέκα λεπτά της ώρας με είχε ζάι άπό ζάιτο και πάλευε γιά κατάρχη άπό πούδλε, χωρίς άποτέλεσμα, γιατί έπειτα μπροστά, ζάρισμα γίνόμενα κουβάρια. Τη δεύτερη φορά, στη λύσσα του έπίνου, μ' άνέβασε άπό μία πέτρινη σάβλα στο πεζούλι του κάστρον λεγόμερο άπό μέτρο στενό και ζάιτο βάραθορ, βράχια και θάλασσα, έφωσ άπάνω άπό είκοσι μέτρα. Το παραμυθικό παρατήρημα και θά πηραίναμε κουβάρια ζάιτο, άλογο και καρβαλλάρη. Άκουσα μία γυναικεία φωνή τρομάρας άπό το χωράτι: Ή Ναυσικά παρακοουβούσο το θάμα και ή κραυγή της είχε ξεφυγει άδεια. Ασή τη στιγμή δέν μ' έβλεπε καθόλου άν γαρμίζόρουνα. Ώστόσο έμπαιτένηκα στο ένοτιχο του ζώου. Άμέσως: έκαμα άνταξωή. Έλαφα να χτυτό και να σηκωνούσο τ' άλογο παρτίσση και τά ήνια στο σρέκο του κι' άς έκανε ό τι ήθελε. Τού άρεσο να γαρμίζοσασίση, άς γαρμίζοσασίση: τού άρεσο να γλντήσο, άς γλντήσο: δέν είχε παρά να διελήξη. Ο «Τσουλή» άμα είδα το βράβαλο να χάση μπροστά του, τα βράγια και τη θάλασσα ζάιτο άτ' τα πόδια του, ξετρολλάθηκε στη στιγμή φρονίμερη, ήμθε στον έσωτο του και πατώντας με προσοχή και κρατώντας άφωρα την έσορραία του κατέβηκε ήσυχα-ήσυχα, έξω άπό την έπικίνδυνη ζώνη.

Ή Ναυσικά δέν ήτανε κορίτσι ξεβγαλμένο. Αυτό το αίσθημα ήτανε ηλέφωρ. Μία ύπαρχη λουλούια νέα, ποί τροφοδοτούσε τη φατσία. Μα ποθενό καιτενοσμός. Την άγαπούσο τρέλλα, μα δέν είχε τίποτε άπ' ατήν. Ήτανε τόσο δύσκολο και να μιλήσομε άκόμα! Άπό το ένα μέρος ήμουν ενόχης, γεμάτος άπό τά πλούτη ποί μου ζάιτε το αίσθημα κι' άπό το άλλο δυστυχής ποί δέ μπορούσο να βροθώ κοντά της. Δέν έβγαλε σενά, ή μπτερα της ήταν άφροσθη. Κ' έφο ποτε ύπηρεσία, ποτε φροναζ και ποτε τιμωρημένος. Το παρθένο του θαλάμου μας ήταν άντίκρυ άπό το δικό της. Άμα φεύγατε όλοι κι' έπαυσο να νυκτίνο, έμενα μονάτος και της τραγουδοσία. Και με τί καρδιούχτι έβλεπα ν' άνοιγή το παντζούρι και να προβάλλη! Τραγομμένη άγάπη. Μιά νύχτα έκαμα την κουκουράβα μ' άνέβρω στο σπίτι. Έφθασα ός την πόρτα της. Τι διάβολο θάκανα, άν έβγαίνο ή ύπηρετήρια της ή ή μητέρα της; Κι' έγγρ δέν ήξερα. Ήμενια έκει ζάμποσο με τ' ατί κολλημένο στην πόρτα. Ήσυχια βαθεία, δέν άκουγα γιά πολλή ώρα, παρά μονάτο το χτύπο της καρδιάς μου. Υπέφερα άπό τις φοβές αυτές δυσκολίες. Και μία νύχτα, ποί γύριζα, πλωμένος με τους συνάδελφους μου άπό την ταβέρνα του Λογαρά, καρβαλλίχνα—χωρίς, καλά-καλά να ξερο τι κάνο—τά καρζέλλα της γέφυρας ποί χωίρη το κάστρο άπό την πλατεία της Σπινιάδας, να πέσο στη δύωρα ποί ποί ήτανε ζάιτο, να σκοτωθώ. Ένας συνάδελφος μου πρόσφθεσε, μ' άρπαζε και με γλντίσο. Ήμωνα σ'τα πρόθυμα της νευρασθένειας. Μιά νύχτα, ποί στογατοραγουδοσία της Ναυσικάς, ν' άνοιξη το παρθένο, μπαίνει ό αξιωματικός της ύπηρεσίας.

— Γιατί δέν κοιμάσο λογία ;
Είχε σημάει σιωπητήρο.
— Ο κύριος λοχαγός, του είπα, μούχει δώσει άδεια να μένω και

μετά το σιωπητήρο. Αυτό ήταν άλήθεια. Μελετούσα τη νύχτα, μ' άδεια του λοχαγού γιά να δώσο έξέτασεις στη σχολή των ύπαξιωματικών. Διαβαζα βολή, παθηματικά, κανονισμούς. Και είχα οικονομήσει κι' έναν τόμο των έπιστολών ποί του παραβολαρχού του πρώην πλο, Κοινός, όπου έπηρεξο άποκατασταλωμένη ή λείρα του πολέμου του

1871. Ο αξιωματικός όμως ποί είτε :
— Έχεις άδεια να μελετάς, όχι όμως και να τραγουδάς ;
— Τραγουδοσία σ'α, ζάιτε άνθροπολογός, του είπα, στο διάλειμμα της μελέτης, γιά να... ξεκουραθώ.
— Τετραήμερο κωφάτη! Και πήγαίνο να κοιμηθής.
Βγήκα στην άνωροή της παραβολαρχίας παρακοουβόμενος γιά ατήν την ποίνη. Ο λοχαγός μ' άκουσο, δικαίως τον αξιωματικό και την τετραήμερο κωφάτη, την έκανε δέκα μέρες φυλάκη. Είμωσα με τά βραχίκανα του παραβολαρχού έτοιμοι να πάμε στην οπλιτεία. Ο λοχαγός βάδοντας την καινούργια ποίνη γύρισε και μού είτε :
— Λεκαίμερο φυλάσσο και... πάς στα γυμνάσια !
Πέτασο το ντυσίτη μου :
— Δέν πάσο ποθενά !
— Ηρόσες, λογία, ποί φώναζε : Σ' έπέλω στο στρατοδίκαιο !
Θά τάς άμέσως στα γυμνάσια !
— Δέν πάσο, είμαι άφροσθη !
— Έρχετε να δηλώσοτε άσθένεια άπό το πρσί.
— Τώρα άφροσθη, ποί με τιμωρήσατε !
— Έπιλοχία να τον ζάιτε άμέσως και να τον πάς στο γυμνάσι !
Νά τον ξετάιτε, να ιδούμε τί έχει !
Άν ο γυμνάσι δέ μ' έβγαζε άφροσθη, θά πήγαίνο στο στρατοδίκαιο. Έλίγημο στο γυμνάσι : Ήταν ό Σαματίης, άνθροτος μ' όλη τη σημασία του όρου. Πρώτος έμπησε ό έπιλοχίας, ποί του μίλησο σ' ατί. Άκουσο το γυμνάσι να λήη :
— Αί μπροθ, θά ξετάσο και θ' άποκαρθώ.
Και γυμνόντας σε μένα με φώτρησε :
— Τι έχεις ;
— Πόσο. Καρμιά άφροσθη. Άν με βγάτε όρος γύη και με στείλετε στα γυμνάσια, θά σκοτώσο κανέναν ! Είνε άγνομο όποις με βλέπετε και σ' έβλεπο.

Ο καινός ό Σαματίης με ζάιταζε με συμπόγια. Ποός ζέρε ποί θάμωνο έκείνη τη στιγμή. Άνοιξο το βιβλίο των ιστοριών έκείνο της παραβολαρχίας, κι' έγραφο πούη τη γυνωσάση, μοναδική κι' άληθινά ιστορική στα στρατιωτικά χρονικά της εποχής: Οδέν έτερον άντικειμενικό φαινόμενο, έκτος μεγάλης ήθικής ταρμής, δέ ήν δέον να μείνη άνερόχλητος σημερο. Έται με γάτσοσε άπό το στρατοδίκαιο και γιά κείνη την ήμερα, με πρόσφλεσε άπό κάθε έπαρη έπικίνδυνη με άνωτερο. Ο λοχαγός όπόσο ήθελο το βραδί και με φώναζε ζάιτο.

— Άκουσο, παιδί μου, ποί είτε σε τόνο πατριό: Ο γυμνάσι σ' έβγαζε άφροσθη! άλλα δέ μπροθ, θά τιμωρηθής γιά την προήνη διαγωγή σου. Στρατοδίκαιο δέ θά πάς άνέφερα όμως στη μεροφία.
Ή άπάντησι έφρασε την έπομένη τηλεγραφική. Σαράντα μέρες φυλάσσο. Σαράντα μέρες κλεισμένος σ' ένα μπουθούρι, πύγα να τρέλλαθώ. Άν μπροθόσα να ιδώ τη Ναυσικά άπό μία χαρμάδα!

Άμα μ' άποφασίσοσαν έμπίναε πύα καιζοκαίρι. Με πόση λαχτήρα ζηνανίχουσα τη Ναυσικά στο παρθένο! Πήγα να πέσο άπ' τ' άλογο. Σανιάχσο ή συνθησμένη ζωή του στρατεύματος. Περιστέρο άπό κάθε άλλη φορά είχα άνάγη να ξεπάσο. Δέν ξερο πός ποί ήθελο ή είδα ν' άρχισο να βράζο κάθε βδομάδα μία χειρογράφη έφημερίδα με τον τίτλο «Περιδερίδα»: Περιδερίδες είναι το λουφι ποί περνον γύρω άπό το λαμό ποί άλογο, γιά να το δένουν στο παγχι. Έκει μέσα σατρώσα όλα τά περιστατικά του στρατίου, όποσποτα και πράγματα, άξιωματικούς—με συνθηματικά όνόματα, ύπαξιωματικούς, στρατίους, κανονισμούς...

Είχα όλη μελοχία. Ή έφημεριδοσία περνούσο άπό χέρι σε χέρι και κατέληγε στο χωράτινο γιά να περνούν τις ώρες τους ό τιμωρημένοι. Υστερ' άπό μερικούς μήνες αναγασήκα να τί διακομώ γιατί όσχιος να ψιφισέται στον κύκλο των αξιωματικών και κινδύνε να πέσο στα χέρια τους και να με κοτανήσω. Ατία ποί άρχισο να γίεται γνωστό ήταν ένας άνθησασίσιος—προσεγγιστός—πούχε κάιμε κάποια λαθογενία με τις γουισίες χειροσιστοχ, γιά την όποια τον είχα βάλλο μπροστά στην «Περιδερίδα». Άλλ' αυτό θά το δηγηθώ στο άλλο φύλλο.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ή συνέχεια.

